

RETTELSESBLAD

Erstatter forslag af 18. august 2022

(Forslagsstiller ændret, der er ikke foretaget yderligere ændringer i forslaget)

03. november 2022

EM2022/65

I henhold til § 33 i Forretningsordenen for Inatsisartut fremsætter jeg hermed følgende forslag til Inatsisartutbeslutning:

Forslag til Inatsiartutbeslutning om at Naalakkersuisut pålægges at iværksætte en undersøgelse af muligheden for indførsel af indhandlingspligt af fisk til landanlæg på Østkysten. Redegørelsen skal inden EM2023 omdeles til Inatsisartut.

(Siumuts medlemmer af Inatsisartut)

Begrundelse:

Fiskeriet herhjemme har set i et historisk forløb altid haft stor betydning for landskassen, som ikke kan undvære de indtægter, der kommer fra fiskeriet. Det er vi alle klar over, om vi er medlemmer af Inatsisartut, sidder i kommunalbestyrelsen, om vi er offentligt ansatte, eller om vi er samfundsborgere herhjemme, så ved vi det allesammen. Det fremgår samtidig af statistikkerne, der bevidner dette. De forskellige fiskearter der kommer fra grønlandske farvande, eksporterer vi for millionvis af kr. til udlandet, og der er virkelig tale om mange penge. Endvidere har Naalakkersuisut og Inatsisartut ganske ofte kunne bruge indtægterne fra fiskeriet til en masse forskellige ting, som landets borgere har haft behov for, og der er foretaget mange reformer og ændringer. Selv i dag fortsætter dette, og man kan nok være sikker på, at det også vil fortsætte fremover.

Grønlands vestkyst, som består af Sydgrønland, Midtgrønland og endelig Nordgrønland har på forskellig vis i masser af år kunnet levet godt heraf og udviklet sig derfra. Denne udvikling har haft mange fordele for borgerne, der har været i beskæftigelse og som økonomisk har været velfunderede som følge af fiskeriet. En af de vigtigste målsætninger, vi sætter politisk, er jo netop, at der altid skal være beskæftigelse til alle borgere.

På Østkysten (Østgrønland) som man jo kalder det, kan man klart konstatere, at fiskeriet har været sakket agterud i forhold til resten af landet.

Det er sådan, at storisen, som fra tidernes morgen kommer i store mængder ved vintertide, har været en af de væsentligste årsager til, at der konstant er sat en stopklods for udviklingen af fiskeriet. Endelig er manglen på både, der kan klare sig mod isen, muligvis også en stopklods. Dog må man sige, at grønlanderne herhjemme er blevet voksne nok til at sejle med fiskeflåden, samtidig med at klimaet forandrer sig betydeligt.

Med tanke på hvor Grønland befinder sig nu, er der flere fiskefartøjer, der er politisk pålagt at have landingspligt til fiskerianlæg på land. Indenfor NAFO 1F fiskeriområdet i Sydgrønland skal de torsk, der

fiskes der, indhandles på landanlæg. I Maniitsoq er det blevet et krav, at der skal landes 1.500 tons hellefisk. Derudover er der også indført indhandlingspligt til andre fiskeindustrianlæg på kysten.

Her er det så fra myndighederne begrundet med, at man sætter beskæftigelsen på land så højt. Nu er tiden så inde til, at man indfører krav om indhandlingspligt i Grønlands østlige del.

Ved at indføre indhandlingspligt vil man kunne bane vejen for, at den ledighed, som vi/I konstant har hørt om, endelig kan falde.

I dag er det jo blevet helt normalt, at man i lang tid har sendt borgere fra Østgrønland til Nordgrønland for at arbejde på fiskeindustrianlæggene.

Jeg går her udefra, at I må have erfaret, hvilke konsekvenser, de nu snart rigtig mange års ledighed i Østgrønland, har afstedkommet af problemer og kedelige følgevirkninger. Ledigheden er en direkte årsag til, at en ellers god udvikling i Tasiilaq nu er stagneret, og befolkningen her er da også begyndt at spørge sig selv, om man fortsat kan blive boende. Som eksempel kan jeg nævne, at vi her i det nye år 2022 er omkring 57.000 borgere i landet, hvoraf der bor 3.500 i Østgrønland.

Rigtig mange, der stammer fra Østgrønland som sådan, er flyttet til Danmark og vestkysten, og de begrundet ofte selv deres fraflytning med den skæve udvikling, som de oplever i deres by, og at der ikke er arbejde.

Derfor må jeg sige, at jeg har store forventninger om, at man i Inatsisartut bakker op om mit forslag.

Afledte økonomiske og forvaltningsmæssige konsekvenser for det offentlige

Det forventes, at undersøgelsen vil koste op til ½AC-årsværk, svarende til 250.000 kr.

Afledte økonomiske og forvaltningsmæssige konsekvenser for de private næringsdrivende

Ingen.

Afledte økonomiske og forvaltningsmæssige konsekvenser for borgerne:

Ingen.